

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617201846
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8617201846.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/X, XXX XX T., zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, AK Svidník, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému Y. A. T., T., so sídlom Y. XX, XXX XX P., S.: XX XXX XXX, zastúpený advokátkou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubányho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/50/2017-58 zo dňa 05.11.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 900 eur. Poukázal na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/310/2013 o zaplataenie 1.767,44 eur s príslušenstvom bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. Žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá a rozsudok vo výroku I. nadobudol právoplatnosť 23.12.2014. Bola tak splnená hypotéza § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku a napádal vecnú dôvodnosť uplatneného finančného zadostučinenia.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene ďalších zákonov v znení zmien a doplnkov zistil, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 24.11.2010 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500,- Eur. Žalovaný sa zaviazal uhradiť úver v 42 mesačných splátkach po 80,87 Eur. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 70,01 %, RPMN 65,49 %, priemerná hodnota RPMN 44,57 %, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 60,49 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Z dôvodu omeškania s úhradou splátok žalovaný zosplatnil úver listom zo dňa 05.05.2013. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp.zn. 7C/310/2013 - 41 zo dňa 13.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výroku I. dňa 23.12.2014 je zrejmé, že žalovaný sa proti žalobcovi v pôvodnom konaní domáhal zaplataenia sumy vo výške 1.767,44 Eur s príslušenstvom.

Okresný súd žalobu zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalovaný upieral uplatnený nárok, je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Ročná úroková sadzba je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere zo dňa 24.11.2010 je uvedená ročná úroková sadzba 70,01 %. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci november 2010 na úrovni 9,92 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 70,01 % ročne uvedená v zmluve podstatne (viac ako 7- násobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci november 2010. Dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,01 % ročne ako podstatná zložka právneho úkonu je v rozpore s dobrými mravmi, preto predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa svojim obsahom prieči dobrým mravom. Vzhľadom na uvedené dôvody súd považoval predmetnú úverovú zmluvu za absolútne neplatnú, pričom už nepovažoval za podstatné, či zmluvné podmienky sa vzhľadom na drobnosť písma stali alebo nestali súčasťou zmluvy. Poukázal na § 9 ods. 2 písm. k), ods. 9 z. č. 129/2010 Z.z. Keďže došlo medzi účastníkmi k uzavretiu neplatnej zmluvy, na základe ktorej plnili, nastupuje režim bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi bol poskytnutý úver zo strany žalovaného vo výške 1.284,25 eur a žalobca splatil sumu 1.768,84 eur, preto bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá. Z uvedeného vyvodil, že ujma, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, bola vo výške 1.767,44 eur bez príslušenstva.

4. Podľa názoru súdu prvej inštancie účelom inštitútu finančného zadosťučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom finančného zadosťučinenia je teda samotný vznik takejto ujmy. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že žalobcovi ako spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadosťučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon, a že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu, a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že si uplatnil svoje právo na súde. Na súde žalobca úspešne uplatnil porušenie jeho práva. Žalobca bol ako dlžník vystavený nároku zo strany veriteľa na zaplatenie toho čo podľa zákona by žalovanému ako veriteľovi neprislúchalo. Žalobca ako dlžník úspešne uplatnil svoju obranu, poukázal na porušenie jeho práv zo strany veriteľa, preto úspech v súdnom konaní pod sp. zn. 7C/310/2013 dáva aj základ na podanie osobitnej žaloby podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

5. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobca žalobca splnil podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a tak sa zaoberal jeho výškou. Pre priznanie peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky. Základom pre stanovenie výšky primeraného zadosťučinenia je primeranosť a súd tak stanoví na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy (viď napr. rozsudok KS v Bratislave zo dňa 25.11.2010, č.k. 10Cbs/70/2003 -196). Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia podľa názoru súdu prvej inštancie výška 500 eur je primeraná s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúceho žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobca úspešne domohol svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. S poukazom na § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. kritériom môže byť aj výška ujmy, ktorá mohla byť spôsobená spotrebiteľovi v dôsledku porušenia jeho práv, čo v danom prípade by predstavovala žalovaná suma v pôvodnom konaní 7C/310/2013, ktorú žalovaný požadoval voči žalobcovi vo výške 1.767,44 Eur s prísl.. Uvedený inštitút má i sankčnú povahu a jeho účelom je pôsobiť do budúca vo vzťahu k dodávateľom tak, aby sa nedopúšťali porušenia práv spotrebiteľov. Priznaná výška finančného zadosťučinenia tak vyplýva z voľnej úvahy súdu a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd bol toho názoru, že žalobcovi postačí primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- Eur, a preto bola v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom prihliadol na skutočnosť, že výška finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu a žalobcu vzhľadom na skutočnosť, že bolo jeho žalobe vyhovené je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

7. Proti uvedenému rozsudku, a to okrem výroku II: o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Namietal, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. a súčasne záver súdu o výške primeraného nároku je nepreskúmateľný. Uviedol, že podanie žaloby na súd za situácie, keď ide o konanie s výraznými prvkami ex offa ochrany spotrebiteľa nepredstavuje neoprávnený zásah, ani porušenie zákona. Žalobca v konaní sp. zn. 7C/310/2013 bol právne zastúpený, konania sa sám osobne nezúčastnil. V uvedenej veci bol vydaný platobný rozkaz, teda vtedy nedospel k záveru o realizácii hrozby voči dlžníkovi a požadovanie neoprávneného nároku. Ide o nesprávny záver, ktorý popiera právo domáhať sa svojho nároku na súde, teda súdnu ochranu. Podľa odvolateľa z ust. § 3 ods. 5 citovaného zákona vyplýva, že podmienkou je to, aby žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinností, čím sa myslí právoplatné rozhodnutie. Podmienkami sú, aby spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatnil svoje právo na súde, a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, teda musí byť o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky na plnení nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015. Podľa odvolateľa táto podmienka splnená nebola. Ďalej uviedol, že podstatnou vadou rozsudku je absencia označenia práva, ktoré malo byť porušené. V zmysle § 220 ods. 2 CSP, ako aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/14/07 a sp. zn. III. ÚS/199/09, tiež rozhodnutia NS SR R/2/2016. Podstatným je skutkový záver o porušení konkrétneho práva spotrebiteľa, označenie právnej normy, ktorá toto právo upravuje a záver, či ide o ustanovenie určené na ochranu spotrebiteľa. Ak súd prvej inštancie považuje za porušenie práva spotrebiteľa podanie žaloby voči nemu, ktorú súd zamietne, jeho záver odporuje právu na súdnu ochranu.

8. Žalovaný napadol rozsudok aj pre nepreskúmateľnosť výšky priznaného nároku sumou 500 eur. V rozsudku absentujú závery, na základe čoho súd dospel k záveru primeranosti v uvedenej výške. Posúdil sumu 500 eur ku sume 1.767,44 eur ako „hroziacu ujmu“. Pritom podanie žaloby nepredstavuje hrozbu ujmy, lebo ide o Ústavou zaručené právo, o žalobe rozhoduje súd a v spotrebiteľských sporoch súd ex offa poskytuje spotrebiteľovi ochranu. Z8kon iba v prípade podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia umožňuje uplatňovať prípadnú náhradu škody tým spôsobenej. Poukázal na porovnanie ako príklad sumu bolestného pri stredne ťažkých úrazoch či poškodenie zdravia pri hodnote jedného bodu v roku 2018 v sume 18,24 eur. Aj z toho pohľadu je požiadavka žalobcu neprimeraná, rovnajúca sa napr. škody v zmysle 514/2003 Z.z. pri pozbavení osobnej slobody v trvaní 20 dní. Rovnako poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012 na podporu svojich tvrdení. Navrhol preto zmeniť napadnutý rozsudok a podanú žalobu v časti, v ktorej bolo jej vyhovené zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

10. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v napadnutom rozsahu, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP, aj keď je možné konštatovať, že ide o dostatočné odôvodnenie rozsudku, z ktorého je možné vyvodit' myšlienkové pochody a prijaté závery súdu prvej inštancie, odvodené od zisteného skutkového stavu a správnej právnej kvalifikácii uplatneného nároku žalobcom.

11. Odvolacia námietka žalovaného, že sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie ohľadom preukázania zákonných formálnych predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 z.č. 250/2001 Z.z. nie je

nedôvodná. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňovala v súvislosti s konaniami Okresného súdu Svidník vo veci sp. zn. 7C/310/2013, v ktorom bol úspešný v pozícii žalovaného, keď prvoinštančný súd zamietol žalobu voči nemu, ktorou boli neúspešne uplatňované proti nemu nároky na zaplatenie sumy vo výške 1.767,44 eur. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku jednoznačne vyplýva, že bola voči nemu uplatňované nároky v súvislosti s Úverovou zmluvou zo dňa 24.11.2010 č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Aj keď v uvedenej zmluve neboli obsiahnuté všetky zákonné náležitosti, napriek tomu žalovaný si uplatňoval nároky, na ktoré nemal právo. Z uvedeného vyplýva, že je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Je preto možné z uvedeného rozhodnutia vyvodiť, že práve porušením povinnosti žalovaného pri požadovaní finančných súm, na ktoré nemal nárok, došlo k naplneniu zákonných podmienok pre aplikáciu ust. § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa citovaného ustanovenia o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa teda upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

12. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi. Uvedeným je preto možné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že u žalovaného je daná pasívna vecná legitímácia.

13. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s tým, že žalovaný si nárokoval zaplatenie sumy, na ktorú nemal nárok pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Je potrebné tiež dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy. Priznaná suma je odôvodnená od sumy, ktorá bola vo vyššie uvedenom súdnom konaní neúspešne uplatnená žalovaným proti žalobcovi. Aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 500 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala by odradiť povinné subjekty od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Odvolací súd má za to, že žalobca úspešne uplatnila svoju obranu proti žalovanému ako dodávateľovi a to vo vyššie uvedenom konaní sp. zn. 7C310/2013 Okresného súdu Svidník. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa, (kedy boli voči žalobcovi uplatňované sumy, na ktoré žalovaný nemal nárok), je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

14. Je potrebné, pre úplnosť, odvolacím súd doplniť, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v daných zmluvných vzťahov existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, ako to už bolo zdôraznené vyššie, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je po skytnutí satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie povinných subjektov od porušovania práv spotrebiteľov. Je potrebné uviesť, že je bez právneho významu tvrdenie žalovaného, že podanou žalobou vo veci sp. zn. 7C/310/2013 si uplatňoval iba mu prislúchajúce ústavné právo na súdnu ochranu, lebo podstatným pre prejednanú vec je hrozba vzniku ujmy spotrebiteľovi, ktorým bolo to, že žalovaný si uplatňoval voči spotrebiteľovi nárok, ktorý mu neprináleží a to vo výške 1.767,44 eur.

16. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

17. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

19. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

20. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobcovi priznaná ich náhrada v rozsahu 100 %. Keďže výška priznanej sumy vyplývala z úvahy súdu, bolo namieste žalobcovi aj s poukazom na čl. 4 CSP priznať nárok na 100 % náhradu trov konania, pričom základom pre výpočet náhrady trov advokáta bude súdom priznaná suma.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie a to aj čo do správneho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).